

Črniški :

Dragi Marijini otroci!

Komba je bilo ime dečku, o katerem vam bom danes nekaj povedal. Starši so mu bili umrli. Imel je devet bratov in nobene sestre; bil je najmlajši med njimi. Živel je z drugimi Kafri na posestvu, ki je bilo last trapistov. Kaj so trapisti — menda veste? So katoliški redovniki, ki zelo strogo živé. Kaferska naselbina je bila pa krščanski veri zelo sovražna. Le desetletni Komba je imel veliko hrepenenje po pravi veri. Močno ga je vlekle v šolo katoliških misijonarjev. Svoje starejše brate je pogosto prav lepo prosil, naj ga puste tja. Pa niso hoteli o tem nič slišati.

Ker ni šlo drugače, je Komba skrivaj zapustil domačo hišo in pohitel k misijonarjem. Ti so ga ljubeznivo sprejeli. Pa prav kmalu je prišel najstarejši brat ponj. Ta je namreč po ondotni postavi podedoval vse očetove pravice. Ves razburjen in jezen je vpil pred šolo kakor obseden. Pobil je tudi nekaj šip. S silo je vzel dečka s seboj in ga pretepal po poti domov. Šolska sestra si ni znala pomagati napram divjemu Kafru, pater misijonar se je pa tisti čas nahajal na drugi misijonski postaji. — Pa glejte, čez nekaj ur je prišel mali Komba že spet nazaj. Porabil je prvo priložnost in prihitel takoj spet v toliko priljubljeno šolo.

Drugega dne je prišel ponj drugi brat, vzel ubogega dečka in ga gnal domov. Med potjo je ravnal prav grdo z njim. Preteklo je nekaj ur in stanovitni Komba je že spet stal pred šolskimi vrati. Pa v kakem

stanu? Njegov hrbet je bil ves poln ran. Morali so dečka poslati v bolniško sobo. Štiri dni je užival tam popoln mir. Peti dan je pa že prišel ponj eden izmed bratov. Ta čas je bil pater misijonar doma. Dovolil je bratu, da je govoril s Kombo v njegovi pričujočnosti. Brat je z veliko vnemo prigovarjal Kombi, naj zapusti šolo. Vendar je bilo vse njegovo prizadevanje zastonj. Komba je hrepenel le po Bogu in svetem krstu.

Ker ni mogel nič opraviti, se je napotil brat domov. Vpričo misijonarja si ni upal zlostavljati dečka. Zato se je pa skrnil v bližnjem grmovju. Ko se je stemnilo, je prišel spet, popadel nič hudega slutečega dečka in ga vlekel proti domu. Ni treba, da vam pravim — saj se pri teh divjakih to samo po sebi razume — da je med potjo z njim prav grdo ravnal.

Šele čez nekaj dni se je vrnil Komba spet v šolo. Mogoče se vam čudno zdi, da je svojim bratom tako lahko ušel. Pomisliti pa morate, da so bili bratje po poklicu vozniki in so bili radi tega mnogo izven doma. Topot je bil pa Komba tako zdelan, da je komaj gibal z usti. Kakor hitro je pa spet lahko hodil, se je vrnil v šolo.

Zdaj so uporabili jezni bratje drugo sredstvo. Obrnili so se na ondotno oblast in dosegli dopis sledeče vsebine: Komba mora zapustiti šolo, ker ga potrebujejo njegovi bratje za pastirja. S tem pismom, spremljan od črnega policista, je prišel najstarejši brat na misijonsko postajo. Oče predstojnik je pa hitro presodil položaj in rekel Kombi: »Ubogaj in pojdi mirno z njima!«

Žalostno jokaje je odšel deček. Pa ga je žalost popolnoma prevzela. Ozrl se je proti šoli. Ni se mogel ločiti od nje. Vrgel se je na tla in začel vpiti: »Anagiji, Anagiji, ne grem, pa ne grem!« Nečloveški brat ga je pograbil za nogo in ga vlekel po tleh kakor kos lesa. Ubogi deček je bil hudo ranjen na obrazu in rokah.

Šolski otroci, ki so videli, so se začeli jokati. Pater rektor jim je rekel: »Prišel bo spet nazaj!« Komba je bil pri odhodu rekel: »Prišel bom spet nazaj, če bo le še kaj življenja v meni.«

Misijonarju je pa tudi pošla potrpežljivost. Ukazal je bratom, naj zapuste samostansko posestvo. Šli so, a pustili zdaj Kombo. Rekli so mu: »Mi smo te že sili. Duhovniki so te popolnoma začarali. Le pojdi k njim, toda odslej ne spadaš več med naše ljudstvo.«

Kdo je bil srečnejši od Kombe? Ravno na predvečer božičnih praznikov se je spet vrnil v šolo v zavesti, da bo zdaj lahko tam mirno ostal. Ko so bili zvečer otroci zbrani okoli razsvetljenega božičnega drevesca, je prijel pater rektor Kombo za roko — imel ga je močno rad — in ga obdaril v še enkrat večji meri nego druge.

Največje Kombovo plačilo pa je bilo to, da je smel radi svoje stanovitnosti prej kakor drugi k svetemu krstu. Dobil je lepo ime »Serafik«.

Ob začetku novega šolskega leta naj nam bo črni Komba-Serafik zgled, kako moramo tudi mi z veseljem hoditi v šolo, kjer se bomo letos mnogo lepega in koristnega naučili. Najimенitnejši šolski predmet je pa krščanski nauk. Zato ga bomo nad vse druge predmete čislali. Prav natančno in vestno se ga bomo učili in — kar je najglavnejše — tudi strogo po njem živeli.

Komba-Serafik nas pa tudi spominja naših dolžnosti, ki jih imamo do naših paganskih bratcev in sestic. Gotovo ste vpisani v »Dejanje svetega detinstva«. Dovolite mi, ljubi otroci, kratko vprašanje na vsakega izmed vas: Kako je s tisto Češčeno-marijo in dostavkom »Sveta devica Marija, prosi za nas in za uboge paganske otroke«? Ali molite to vsak dan? Pa tisto malo miloščino odrajtujete po pravilih?

Zdaj pa Marijini otroci, obilo sreče v novem šolskem letu in lep pozdrav:

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavljaljaj vas!

Molili bomo pa drug za drugega, kajneda?